

THƯƠNG HÒA THƯƠNG QUÝ

Nguyễn Lãm Thắng, quê Đại Lãnh, Đại Lộc

Cứ hẹn miết, rồi không dè, bắt mệt!
Đợi với chờ, nghe ớn họng ông quơ!
Hứa cho cố, để cuộc tình trót quớt
Mấy chục năm, ông lạc mấy phương trời?
Nói ông biết, quê chừ, đau rứt rứt
Sông chết rồi, nước cạn xịt, đục cam
Núi trọc lóc, núi cúi đầu, xơ xác
Ngó ráng chiều, như ngó rạch dao đâm
Ông đi hoài, có khi mô ông nhớ
Thời trẻ trâu, ai cũng nhóp như lồi
Quần áo rách, vá đùm, lồi lỗ đít
Chông chông mộng, là thấy cả sao trời
Một thời đói, chuối, nân, khoai, sắn ghế
Con chữ nằm bí rị, toát mồ hôi
Đành nghỉ học, lo ruộng đồng, than củi
Nghe máu bầm trong giọt nước mắt rơi
Khô, khô thiệt, rứa mà mình cũng lớn
Đứa mô dòm, cũng bự chẳng hết tron
Rồi tới lúc, biết dị òm, mắt tịt
Lại rử rử đi gò gái bên còn
Thân thiết quá, cũng làm ra xa cách
Cứ như là, rồi vẫn cứ như không
Câu hát cũ héo queo từng nốt nhạc
Mấy chục năm, tui cũng đã theo chồng
Bữa hôm tết, tình cò tui gặp lại
Mới biết ông già, và ớm nhách như ri

Nhưng cái tính trỏ trời và nói ngông
Nói chung là, hén vẫn cứ y nguy
Ông cứ trách, nhưng tui là con gái
Như trái cau non rớt xuống ục bùn
Ai biểu ông chi, tui đâu làm phách
Chỉ tóc dài, mới hiểu được dây thun
Chừ ông ở chỗ mô? Mà xa quéc
Biết khi mô, tui mới ghé thăm ông
Thôi rứa hị! trách hờn chi, bày đệt
Bởi đất trời vốn dĩ quá mênh mông.
(Tác giả: Nguyễn Lâm Thắng, quê Đại Lãnh, Đại Lộc)